DOMSTOLENS KENDELSE (Første Afdeling)
6. marts 1997 *

I sag C-303/96 P,

Giorgio Bernardi, Luxembourg, ved advokat Giancarlo Lattanzi, Massa-Carrara, og med valgt adresse i Luxembourg hos appellanten, 33, rue Godchaux,

appellant,

angående appel af dom afsagt den 11. juli 1996 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Tredje Afdeling) i sag T-146/95, Bernardi mod Parlamentet (Sml. II, s. 769), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af dommen,

den anden part i appelsagen er:

Europa-Parlamentet ved Ezio Perillo, Parlamentets Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, bistået af advokat Denis Waelbroeck, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg på Europa-Parlamentets Generalsekretariat, Kirchberg,

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, L. Sevón, og dommerne D.A.O. Edward og M. Wathelet (refererende dommer),

* Processprog: fransk.

generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer
justitssekretær: R. Grass,

efter at have hørt generaladvokaten,

afsagt følgende

Kendelse

1 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 17. september 1996 har Giorgio Bernardi i medfør af artikel 49 i EF-statutten for Domstolen og de tilsvarende bestemmelser i EKSF-statutten og Euratom-statutten iværksat appel til prøvelse af dom afsagt af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Tredje Afdeling) den 11. juli 1996 i sag T-146/95 (Bernardi mod Parlamentet, Sml. II, s. 769, herefter »den appellerede dom«), hvorved Retten frifandt Parlamentet for Bernardi's påstand om annullation af meddelelsen om »indkaldelse af ansøgninger med henblik på udnævnelse af den europæiske ombudsmand«, offentliggjort den 23. maj 1995 (EFT C 127, s. 4, herefter »indkaldelsen« eller »indkaldelsen af ansøgninger«), og af alle dermed forbundne og efterfølgende retsakter.

2 Ved EF-traktatens artikel 138 E blev der oprettet en stilling som europæisk ombudsmand, der i henhold til bestemmelsen udnævnes af Parlamentet.

3 Det fremgår af Rettens bemærkninger, at da den første udnævnelsesprocedure, som blev indledt i juli 1994, ikke førte til noget resultat, indledte Parlamentet en ny procedure (præmis 2). I det øjemed ændrede Parlamentet på plenarmødet den 16. maj 1995 forretningsordenens artikel 159 (præmis 3).

4 Artiklen bestemmer herefter:

»1. [...] formanden [for Parlamentet] [indkalder] ansøgninger til hvervet som ombudsmand og fastsætter fristen for indgivelsen af disse. Indkaldelsen offentliggøres i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

2. Ansøgningerne skal indgives med støtte fra mindst 29 medlemmer af Parlamentet fra mindst to medlemsstater.

Et medlem kan kun støtte én ansøger.

Ansøgningerne skal indeholde al nødvendig dokumentation, for at det med sikkerhed kan godtgøres, at ansøgeren opfylder betingelserne i ombudsmandens statut.

3. Ansøgningerne forelægges for det kompetente udvalg, der kan indkalde ansøgerne til samtale.

...«

5 Den 23. maj 1995 offentliggjorde Parlamentet meddelelsen om indkaldelse af ansøgninger. Den eneste artikel i indkaldelsen indeholdt de samme bestemmelser som forretningsordenens artikel 159, stk. 2. I henhold til stk. 3 skulle ansøgningerne rettes til Europa-Parlamentets formand senest den 16. juni 1995 (præmis 5).

6 Den 9. juni 1995 tilstillede appellanten Parlamentets formand en skrivelse, der var vedlagt en ansøgning til stillingen som europæisk ombudsmand (præmis 6).

7 Heri fremsatte appellanten såvel formelle som materielle indsigelser vedrørende betingelsen om, at en ansøgning skal indgives med støtte fra mindst 29 medlemmer. Efter appellantens opfattelse var der ikke den fornødne klarhed med hensyn til de nærmere regler om, hvilken form støtten skulle have, om, hos hvilke medlemmer støtten skulle søges opnået (medlemmer af Europa-Parlamentet eller af nationale parlamenter) og om den dato, hvor støtten skulle være konkretiseret. Endvidere var kravet om en sådan støtte efter hans opfattelse i sig selv en krænkelse af ombudsmandens uafhængighed, som udtrykkeligt er fastsat i traktatens artikel 138 E. Dette var grunden til, at hans ansøgning ikke indeholdt navnene på medlemmer, som måtte antages at støtte ham. Med henblik på alligevel at kunne opfylde denne betingelse anmodede han Parlamentets formand om, såfremt det fandtes hensigtsmæssigt, hurtigst muligt at rundsende sagsøgerens ansøgning, oversat til alle Unionens officielle sprog, til Parlamentets medlemmer og forskellige politiske grupper (præmis 6).

8 Ved skrivelse af 15. juni 1995 meddelte Parlamentets generalsekretær appellanten, at hans ansøgning var blevet registreret af Parlamentets bureau, men at dette ikke kunne »gribe ind i udnævnelsesproceduren ved at rundsende ansøgningerne til medlemmerne med anmodning om eventuelt at støtte ham, jf. forretningsordenens artikel 159, stk. 2« (præmis 7).

9 Samme dag sendte appellanten en skrivelse, der var vedlagt hans ansøgning, til formændene for Parlamentets politiske grupper og til Parlamentets medlemmer fra de nye medlemsstater i Unionen (præmis 8).

10 Ved skrivelse af 23. juni 1995 anmodede appellanten Parlamentets formand om, at hans skrivelse af 9. juni 1995 blev besvaret. Ifølge appellanten ville kun en rundsendelse af hans ansøgning give ham mulighed for at opfylde betingelsen om støtte fra 29 medlemmer, uden at ombudsmandens uafhængighed blev krænket. I uafhængighedens navn bestred han i øvrigt, at ansøgninger fra politikere kunne tages i betragtning (præmis 9).

11 Ved skrivelse af 4. juli 1995 bekræftede Parlamentets generalsekretær sit svar af 15. juni 1995 (præmis 10).

12 Den 2. juli 1995 anlagde appellanten annullationssøgsmål ved Domstolen og indgav ved særskilt processkrift en begæring om foreløbige forholdsregler (præmis 11 og 12).

13 Efter at have fastslået, at sagerne henhørte under Rettens kompetence, henviste Domstolen ved kendelse af 11. juli 1995 de to sager til Retten (præmis 13).

14 Ved kendelse af 18. august 1995 (sag T-146/95 R, Sml. II, s. 2255) tog Rettens præsident ikke begæringen om foreløbige forholdsregler til følge.

15 I stævningen nedlagde appellanten følgende påstande for Retten:

»Det fastslås, at:

— Intet udvalg under Parlamentet udtrykkeligt og formelt er tillagt 'kompetence' i henhold til artikel 159 i RPE [Europa-Parlamentets forretningsorden].

— Ingen tjenestemand og intet medlem udtrykkeligt og formelt har fået til opgave at behandle ansøgningerne.

— Der ikke er fastsat nogen klagefrist med henblik på at anfægte afgørelser om, at ansøgninger skal eller ikke skal tages i betragtning.

— Betingelsen om ombudsmandens uafhængighed principielt er uforenelig med, at en ansøger kan være politiker, der er aktivt medlem af et politisk parti og underkastet partidisciplin og de forskellige bestående politiske forpligtelser.

— Ombudsmandens kontrolfunktion er komplementær i forhold til den politiske kontrolfunktion, som EP [Europa-Parlamentet] (og udvalget for andragender) udøver.

Meddelelsen om 'indkaldelse af ansøgninger med henblik på udnævnelse af den europæiske ombudsmand', offentliggjort den 23. maj 1995 (EFT C 127, s. 4), og alle dermed forbundne og efterfølgende retsakter annulleres, herunder:

— Generalsekretærens afgørelse nr. 019473 af 15. juni 1995, navnlig for så vidt det herved afvises at rundsende sagsøgerens ansøgning til EP's medlemmer [...].

— De retsakter — skriftlige såvel som ikke-skriftlige — der vedrører spørgsmålet om, hvorvidt ansøgninger fra navnlig politikere skal tages i betragtning.

— De forvaltningsakter, der er udstedt efter den offentlige høring den 28. og 29. juni 1995.

Det fastslås endvidere, at Europa-Parlamentet faktisk har modtaget sagsøgerens ansøgning, men at ingen klar, skriftlig og begrundet afgørelse er kommet til sagsøgerens kundskab, hvorfor han ikke har haft mulighed for at konstatere, om der eventuelt er begået ulovligheder i forbindelse med hans udelukkelse, og eventuelt anfægte den.

Henset til sagens uopsættelighed træffes der under alle omstændigheder afgørelse om, at

— den administrative procedure vedrørende udnævnelsen af den europæiske ombudsmand stilles i bero, indtil den afstemning, som påtænkes gennemført den 12. juli 1995 i Strasbourg, har fundet sted

— sagsøgeren kendes berettiget til, at hans ansøgning samt den relevante dokumentation, herunder kopi af stævningen i hovedsagen og af begæringen om foreløbige forholdsregler, tilstilles alle Parlamentets medlemmer; i modsat fald, at

— sagsøgeren kendes berettiget til at blive hørt inden (eller i givet fald under) den afstemning i EP, der er fastsat til den 12. juli 1995 i Strasbourg.

Fristerne i meddelelsen om 'indkaldelse af ansøgninger med henblik på udnævnelse af den europæiske ombudsmand' bringes igen til at løbe, indtil sagsøgerens (og de andre ansøgeres) ansøgninger samt de øvrige dokumenter, der vedrører dem, behørigt oversat til hovedsprogene eller til alle de officielle sprog, i deres helhed tilstilles EP's medlemmer.

Europa-Parlamentet tilpligtes at efterkomme alle på området gældende retsregler.

Sagsøgeren kendes berettiget til gennem EP — og for dettes regning — øjeblikkeligt at lade de 626 medlemmer (som er opført i EP's medlemsfortegnelse fra marts 1995 eller i en nyere medlemsfortegnelse) fra de 15 stater i EU [Den Europæiske Union] tilstille en kopi af stævningen i hovedsagen og af begæringen om foreløbige forholdsregler samt en kopi af den afgørelse, sagsøgeren — samme dag — har påstået truffet, oversat til de 11 officielle sprog.

Europa-Parlamentet tilpligtes at betale sagens omkostninger ...« (præmis 17).

16 I replikken nedlagde appellanten følgende påstande for Retten:

»Det fastslås, at sagsøgeren har været udsat for 'retsnægtelse' som følge af, at artikel 36 i EF-statutten for Domstolen ikke er bragt i anvendelse.

Det fastslås, at den begæring om foreløbige forholdsregler, sagsøgeren indgav den 26. juni 1995 (og som igen blev indgivet den 26.6. om eftermiddagen samt den 28.6.1995 og den 2.7.1995), først (og kun delvis) blev behandlet den 11. juli 1995 i form af en kendelse om henvisning til Retten og den 18. august 1995 i form af en kendelse, hvorefter begæringen ikke blev taget til følge.

Det fastslås, at det såkaldte princip om en 'rimelig frist' derved er tilsidesat, navnlig i nærværende hastetilfælde.

Det fastslås, at der generelt er sket tilsidesættelse af den grundlæggende ret til kontradiktion, som omhandles i Strasbourg-konventionens artikel 6, 13 og 14 ...« (præmis 18).

Den appellerede dom

17 Bortset fra påstanden om annullation af skrivelsen af 15. juni 1995 fra Parlamentets generalsekretær afviste Retten sagen.

18 I den appellerede doms præmis 23 fastslog Retten således, at under et annullationssøgsmål kan påstande om, at der alene fastslås faktiske eller retlige omstændigheder, ikke i sig selv udgøre gyldigt nedlagte påstande, og i præmis 26 og 27, at påstanden om annullation af »alle dermed forbundne og efterfølgende retsakter« og påstanden om, at »Europa-Parlamentet tilpligtes at efterkomme alle på området gældende retsregler«, ikke var så præcise, som det kræves efter artikel 44, stk. 1, litra c), i Rettens procesreglement, som bestemmer, at sagsøgeren skal angive søgsmålets genstand i stævningen. I præmis 29 bemærkede Retten, at for at kunne antages til realitetsbehandling skal begæringer om foreløbige forholdsregler i henhold til procesreglementets artikel 104, stk. 3, fremsættes i et særskilt dokument, og i præmis 31, at det fremgår af artikel 19 i EF-statutten for Domstolen og af procesreglementets artikel 44, at en sagsøger ikke kan nedlægge nye påstande i replikken. I præmis 30 og 32 fastslog Retten herefter, at de i stævningen nedlagte påstande om, at der blev truffet foreløbige forholdsregler, og de påstande, der var nedlagt i replikken, måtte afvises, bortset fra påstandene om, at sagen blev fremmet til realitetsbehandling, at der blevet givet sagsøgeren medhold, og de påstande, der henviste til de i stævningen nedlagte påstande.

19 I præmis 33 og 34 afviste Retten også sagsøgerens påstand om annullation af indkaldelsen af ansøgninger, idet sagsøgeren ikke fandtes at være umiddelbart og individuelt berørt, som omhandlet i EF-traktatens artikel 173, stk. 4. Retten bemærkede i den forbindelse, at den anfægtede retsakt er en indkaldelse af ansøgninger, der i sagens natur retter sig til et ubestemt antal personer.

20 Med hensyn til realiteten frifandt Retten Europa-Parlamentet for sagsøgerens påstand om annullation af skrivelsen af 15. juni 1995 fra Parlamentets generalsekretær, en påstand, der var støttet på en tilsidesættelse af lighedsprincippet. I præmis 38 bemærkede Retten, at sagsøgeren intet havde fremført, der kunne godtgøre, at andre ansøgere ikke var blevet behandlet på samme måde.

21 Endelig pålagde Retten sagsøgeren at betale sagens omkostninger.

Appellen

22 Med appellen har appellanten nedlagt påstand om, at den appellerede dom ophæves, og at Domstolen tager de påstande, han nedlagde for Retten, til følge.

23 Til støtte for appellen har appellanten fremført otte anbringender.

24 Med det første anbringende har appellanten gjort gældende, at Retten ikke havde kompetence til at træffe afgørelse i sagen. I henhold til artikel 3, stk. 1, litra c), i Rådets afgørelse 88/591/EKSF, EØF, Euratom af 24. oktober 1988 om oprettelse af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (EFT L 319, s. 1) kan sager, der indbringes i medfør af traktatens artikel 173, kun påkendes, når de vedrører gennemførelsen af de for virksomhederne gældende konkurrenceregler.

25 Det andet anbringende, der omfatter fire led, har følgende ordlyd:

»1) Tilsidesættelse (eller fejlagtig anvendelse) af EF-traktatens artikel 138 E for så vidt angår følgende gennemførelsesforanstaltninger:

— artikel 159 i Europa-Parlamentets forretningsorden, i affattelsen af 16. maj 1995

— Europa-Parlamentets meddelelse om 'indkaldelse af ansøgninger' (EFT C 127 af 23.5.1995, s. 4)

— Europa-Parlamentets afgørelse af 9. marts 1994 (EFT L 113 af 4.5.1994)

— udnævnelsesproceduren.

2) Manglende kompetence (for den tjenestemand, som 'traf afgørelse' om, hvilke ansøgninger der skulle tages i betragtning, med den konkrete følge, at bl.a. appellantens ansøgning blev udelukket, mens andre ansøgere kom i betragtning).

3) Tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter derved, at appellantens ansøgning:

— ikke er blevet registreret som ansøgning

— ikke er blevet fremsendt til de medlemmer, som skulle vælge ombudsmanden; de har derfor ikke kunnet foretage et objektivt valg

— er blevet udelukket af tjenestemænd, der ikke har den fornødne kompetence til at træffe afgørelse på grundlag af fællesskabsretten,

og der derfor ikke er angivet nogen procedure med henblik på behandling af ansøgningerne og heller ikke angivet klagemuligheder i tilfælde af tvister.

4) Magtfordrejning, særlig i form af 'procedurefordrejning' (forstået som et middel til at fastsætte en procedure, der i sig selv er lovlig, men i praksis umulig at anvende på den fremgangsmåde, der er blevet fulgt) derved, at:

den uklare formulering af bestemmelsen om, at ansøgningen skal indgives med støtte af 29 medlemmer (støttens art, form, omfang og indhold er ikke klart angivet) samt de usædvanligt korte frister for indgivelse af ansøgninger må antages at tilgodese andre hensyn end det, med henblik på hvis varetagelse bestemmelsen faktisk er nødvendig, hvilket er i strid med traktatens bestemmelser og med den syvende betragtning til ombudsmandens statut.

...«

26 Med det tredje anbringende har appellanten nedlagt påstand om ophævelse af den appellerede doms præmis 23, hvori Retten har bemærket, at under et annullationssøgsmål kan påstande om, at der alene fastslås faktiske eller retlige omstændigheder, ikke i sig selv udgøre gyldigt nedlagte påstande. Til støtte for påstanden om ophævelse har han gjort gældende, at Retten har tilsidesat fællesskabsretten, idet den har begået magtfordrejning og en række rettergangsfejl, som har krænket appellantens interesser.

27 Med det fjerde anbringende har appellanten nedlagt påstand om ophævelse af den appellerede doms præmis 25, 26 og 27, hvori Retten fastslog, at påstanden om annullation af alle dermed forbundne og efterfølgende retsakter og påstanden om efterkommelse af alle på området gældende retsregler ikke var tilstrækkelig præcise, og at Retten ikke var kompetent, såfremt sidstnævnte påstand skulle fortolkes som en påstand om, at Retten giver et påbud.

28 Ifølge appellanten har Retten tilsidesat fællesskabsretten derved, at den har anlagt en fejlagtig fortolkning af begreberne »påstandenes genstand«, »dermed forbundne og efterfølgende retsakter« og »muligheden for at træffe bestemmelse om efterkommelse af alle på området gældende retsregler«.

29 Med det første led af dette anbringende har appellanten påpeget, hvad der var genstanden for den sag, han havde anlagt ved Retten, og med det andet gjort nærmere rede for, hvad han forstod ved »dermed forbundne og efterfølgende retsakter«. Med det tredje led har han understreget »kravet om, at sagen hjemvises, således at der kan ske en genåbning af en forskriftsmæssig behandling af sagen«.

30 Med det femte anbringende har appellanten nedlagt påstand om ophævelse af den appellerede doms præmis 29, hvori Retten bemærkede, at i henhold til procesreglementets artikel 104, stk. 3, skal begæringer om foreløbige forholdsregler fremsættes i et særskilt dokument.

31 Ifølge appellanten kan den nævnte artikel »kun være underordnet — såfremt der faktisk foreligger uopsættelighed — artikel 36 i EF-statutten for Domstolen (der indeholder bestemmelse om en summarisk fremgangsmåde, som i fornødent omfang kan afvige fra visse bestemmelser, som f.eks. den nævnte artikel 104)«.

32 Med det sjette anbringende har appellanten bestridt Rettens bemærkning i den appellerede doms præmis 33 og 34 om, at indkaldelsen af ansøgninger i sagens natur rettede sig til et ubestemt antal personer, og at sagsøgeren derfor ikke var individuelt berørt, jf. traktatens artikel 173, stk. 4. Ifølge appellanten var han umiddelbart, individuelt og potentielt berørt af den anfægtede afgørelse.

33 Med det syvende anbringende har appellanten nedlagt påstand om ophævelse af den appellerede doms præmis 36, hvori det hedder, at sagsøgeren kun har fremført ét anbringende til støtte for påstanden om annullation. Ifølge appellanten har Retten tilsidesat fællesskabsretten og begået magtfordrejning derved, at den med urette ikke har taget hensyn til de øvrige anbringender.

34 Endelig har appellanten med det ottende anbringende anfægtet, at han er blevet pålagt at betale sagens omkostninger. Efter hans opfattelse kunne artikel 87, stk. 2, i Rettens procesreglement, hvori det hedder, at »det pålægges den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom«, ikke finde anvendelse, idet der var tale om et »helt særligt søgsmål ... som under alle omstændigheder og i værste fald skulle bidrage til, at proceduren vedrørende udnævnelsen af den europæiske ombudsmand i fremtiden blev justeret og således forbedret«.

Domstolens bemærkninger

35 I artikel 119 i Domstolens procesreglement er det fastsat, at såfremt det er åbenbart, at appellen skal afvises eller forkastes, kan Domstolen når som helst og uden at indlede den mundtlige forhandling afvise eller forkaste appellen ved begrundet kendelse.

36 Inden der tages stilling til de af appellanten fremførte anbringender, bemærkes, at i henhold til artikel 51, stk. 1, i EF-statutten for Domstolen er appel til Domstolen begrænset til retsspørgsmål og kan kun støttes på, at Retten savner kompetence, at der er begået rettergangsfejl ved Retten, som krænker appellantens interesser, eller at Retten har overtrådt fællesskabsretten. I øvrigt er det i procesreglementets artikel 112, stk. 1, litra c), præciseret, at appelskriftet skal indeholde de retlige anbringender og argumenter, der påberåbes.

37 Det følger af de nævnte bestemmelser, at et appelskrift præcist skal angive, hvilke elementer der anfægtes i den dom, som påstås ophævet, samt de retlige argumenter, der særligt støtter denne påstand (Domstolens kendelse af 26.4.1993, sag C-244/92 P, Kupka-Floridi mod ØSU, Sml. I, s. 2041, præmis 9, af 7.3.1994, sag C-338/93 P, De Hoe mod Kommissionen, Sml. I, s. 819, præmis 18, af 26.9.1994, sag C-26/94 P, X mod Kommissionen, Sml. I, s. 4379, præmis 12, og af 17.10.1995, sag C-62/94 P, Turner mod Kommissionen, Sml. I, s. 3177, præmis 16).

38 I den foreliggende sag findes appellantens andet, fjerde, sjette og syvende anbringende ikke at opfylde disse betingelser.

39 Således er det andet anbringende blot en ordret gentagelse af de anbringender, der blev fremført for Retten, mens det ikke præcist er angivet, hvilke dele af Rettens dom der påstås ophævet, og de retlige argumenter, der gøres gældende til støtte for appellen. Det første led af det fjerde anbringende er nærmest en ordret gentagelse af de påstande, appellanten nedlagde for Retten, mens det tredje ikke er formuleret tilstrækkeligt præcist. For så vidt angår det sjette og syvende anbringende indeholder de ingen argumenter til støtte for de heri fremførte synspunkter.

40 Det er herefter åbenbart, at de nævnte anbringender må afvises.

41 Der skal herefter tages stilling til det første, tredje, femte og ottende anbringende.

42 For så vidt angår det første anbringende bemærkes blot, at ved afgørelse 93/350/Euratom, EKSF, EØF af 8. juni 1993 om ændring af afgørelse 88/591/EKSF, EØF, Euratom om oprettelse af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (EFT L 144, s. 21) udvidede Rådet Rettens kompetence til at omfatte alle annullationssøgsmål, der anlægges af fysiske eller juridiske personer.

43 I øvrigt bemærkes, at i den i nærværende kendelses præmis 13 nævnte kendelse af 11. juli 1995 har Domstolen allerede definitivt fastslået, at Retten er kompetent. Dette kan appellanten ikke under nærværende appelsag bestride, uden at han herved ser bort fra den pågældende kendelses retskraft.

44 Det er herefter åbenbart, at det første anbringende både må forkastes og afvises.

45 Med hensyn til det tredje anbringende bemærkes, at Retten korrekt har fastslået, at der under sager anlagt i henhold til traktatens artikel 173 kun kan nedlægges påstand om annullation af retsakter udstedt af en fællesskabsinstitution. Påstande om, at der alene fastslås faktiske eller retlige omstændigheder, kan ikke gyldigt nedlægges.

46 Det er herefter åbenbart, at det tredje anbringende må afvises.

47 For så vidt angår det femte anbringende bemærkes blot, at artikel 104 i Rettens procesreglement er en gennemførelse af artikel 36 i EF-statutten for Domstolen. I modsætning til, hvad appellanten har anført, indeholder sidstnævnte bestemmelse ikke regler om en summarisk fremgangsmåde, der kan afvige fra artikel 104 i Rettens procesreglement.

48 Det er herefter åbenbart, at det femte anbringende må forkastes.

49 For så vidt endelig angår det ottende anbringende bemærkes blot, at såfremt alle andre anbringender, der er fremført til støtte for en appel iværksat til prøvelse af en afgørelse fra Retten, er blevet forkastet, må et anbringende om, at afgørelsen er retsstridig for så vidt angår sagsomkostningerne, afvises i medfør af artikel 51, stk. 2, i EF-statutten for Domstolen (Domstolens kendelser af 13.1.1995, sag C-253/94 P, Roujansky mod Rådet, Sml. I, s. 7, præmis 13 og 14, og sag C-264/94 P, Bonnamy mod Rådet, Sml. I, s. 15, præmis 13 og 14, samt Domstolens dom af 14.9.1995, sag C-396/93 P, Henrichs mod Kommissionen, Sml. I, s. 2611, præmis 65 og 66).

50 Appellen vil herefter være at forkaste i det hele.

Sagens omkostninger

51 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, såfremt der er nedlagt påstand herom. Appellanten har tabt sagen og bør derfor betale sagens omkostninger.

Af disse grunde

bestemmer

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

1) Appellen forkastes.

2) Appellanten betaler sagens omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg den 6. marts 1997.

R. Grass — L. Sevón

Justitssekretær — Formand for Første Afdeling